ДЕРЖАВНА ФІСКАЛЬНА СЛУЖБА УКРАЇНИ
УНІВЕРСИТЕТ ДЕРЖАВНОЇ ФІСКАЛЬНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

ЗБІРНИК СТАТЕЙ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ДРУГОГО (МАГІСТЕРСЬКОГО) РІВНЯ НАВЧАЛЬНО-НАУКОВОГО ІНСТИТУТУ ФІНАНСІВ, БАНКІВСЬКОЇ СПРАВИ

У чотирьох частинах

Частина 4

Ірпінь
2017

УДК 336(477)(06)
ББК 65.9(4Укр)26я54
З-41

Рекомендовано до друку Вченою радою
Навчально-наукового інституту фінансів, банківської справи
(протокол № 5 від 21 листопада 2017 року)

З-41 Збірник статей здобувачів вищої освіти другого (магістерського) рівня Навчально-наукового інституту фінансів, банківської справи Університету ДФС України : у 4-х ч. – Ірпінь, 2016. – Ч. 4. – 350 с.

У збірнику опубліковано статті здобувачів вищої освіти другого (магістерського) рівня.

Видання призначене для молодих вчених, аспірантів, студентів.

УДК 336(477)(06)
ББК 65.9(4Укр)26я54

Матеріали розміщено в авторській редакції.
Відповідальність за зміст матеріалів, їх відповідність вимогам чинного правопису і достовірність фактів та статистичних даних несуть автори.

© ННІ фінансів, банківської справи, 2017
© Університет ДФС України, 2017

ЗМІСТ

Ротарь Владислав Васильович
Фінансова стійкість банку та методи її забезпечення 8

Рудань Назар Євгенович
Управління платоспроможністю підприємства
в системі фінансового менеджменту.....13

Рудкевич Ігор Анатолійович
Проблеми оподаткування банківської діяльності в Україні.....18

Рудько Катерина Ігорівна
Особливості розвитку медичного страхування в Україні
та його роль у забезпеченні соціального захисту населення.....24

Саакян Богдан Ярославович
Деякі аспекти організаційно-інституційного забезпечення
фінансового моніторингу в Україні 29

Саган Світлана Вікторівна
Проблеми та перспективи використання
інформаційних технологій в банківських установах.....33

Саган Владислав Васильович
Проблеми та перспективи розвитку малого
підприємництва в Україні 38

Саліна Вероніка Геннадіївна
Фінансова стратегія розвитку підприємства 44

Сипкова Тетяна Юріївна
Розвиток вітчизняного ринку страхування життя 50

Слободенюк Ольга Дмитрівна
Оподаткування страхових компаній в Україні 57

Служалюк В'ячеслав Володимирович
Роль та значення інституцій у розвитку державних фінансів.....61

Смішко Аліна Вікторівна
Забезпечення фінансової безпеки банківських установ в Україні.....68

Товстенко Юлія Вікторівна
Бюджетоутворюючі ефекти адміністрування податків:
проблеми та перспективи максимізації.....141

Уланівський Вадим Анатолійович
Стратегічне фінансове планування як необхідна
умова розвитку вітчизняних підприємств 146

Федан Лілія Олександрівна
Теоретичні аспекти формування ресурсної бази
кредитних організацій.....152

Федорович Ірина Ярославівна
Зарубіжний досвід фінансового забезпечення
соціального захисту населення.....158

Фесак Аліна Олександрівна
Проблеми управління фінансовими ресурсами
страхових компаній в Україні.....163

Фізер Роман Ярославович
Управління прибутком підприємства на основі бюджетування.....168

Філатов Руслан Володимирович
Особливості реалізації інвестиційної політики в Україні 174

Фісюк Руслана Романівна
Оцінка фінансового потенціалу підприємства на прикладі
ПАТ «УКРТЕЛЕКОМ».....181

Фіцич Мар'яна Іванівна
Оподаткування банківських установ в Україні.....188

Фомов Дмитро Олегович
Світовий досвід оподаткування банківських фінансових установ....195

Форкош Маргарита Вадимівна
Стан медичного страхування в Україні 201

Халімон Оксана Петрівна
Податкові надходження в системі доходів державного бюджету 206

Уланівський Вадим Анатолійович,
студент групи ФМСБз 16-1
Навчально-наукового інституту
фінансів, банківської справи
Науковий керівник:
Бедринець Мирослава Дмитрівна,
к. е. н., доцент кафедри фінансів

СТРАТЕГІЧНЕ ФІНАНСОВЕ ПЛАНУВАННЯ ЯК НЕОБХІДНА УМОВА РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

У сучасній ринковій економіці важливою передумовою ефективного використання обмежених виробничих ресурсів і досягнення високих кінцевих результатів є планування діяльності підприємств. Проте нині воно є не регламентованим з огляду на єдині правила чи стандарти. Більше того, напрацьований як вітчизняною, так і зарубіжною наукою та практикою інструментарій планування є досить різноманітним, що дає змогу використовувати такий набір методів та алгоритмів, який є прийнятним для кожної ситуації.

Необхідність вирішення економічної проблеми оптимального розподілу ресурсів в умовах невизначеності та непередбачуваності змін господарського середовища вимагає формування належного стратегічного підходу щодо управління підприємством на ґрунті вибору певної стратегії розвитку, реалізація якої має забезпечити досягнення бажаних економічних результатів діяльності.

Стратегічне планування – це цілеспрямоване вироблення стратегії за допомогою комплексу фінансово-економічних, логістичних процедур, які спрямовані на побудову як моделі майбутньої діяльності компанії, так і програми переходу з поточного стану до бажаного. [1.с.305

У межах стратегічного планування стратегія підприємства є основним ядром його стратегічного управління. Для забезпечення ефективного управління стратегічний фінансовий план повинен ґрунтуватися на глибоких наукових дослідженнях та охоплювати період від трьох до десяти років [6.с.87]. В даний час відсутній єдиний підхід до визначення поняття «Стратегія підприємства». Під стратегією найчастіше розуміється сукупність цілей діяльності підприємства та засобів їх досягнення.

Фінансова стратегія підприємства – система заходів щодо формування довгострокових цілей фінансово-господарської діяльності. Метою фінансової стратегії є забезпечення стійкого становища підприємства на ринку, що базується на ефективному формуванні та використанні фінансових ресурсів. стійкість підприємства в умовах конкуренції.

Враховуючи високу значимість ринкової стратегії для діяльності підприємства, основними вихідними даними для планування є показники ринку. Однак, практично неможливо одержати всі необхідні дані, наприклад, про ринок у цілому чи зведення про конкурентів. У зв'язку з цим, в умовах ринкових відносин планування підприємства базується на неповних даних.

Звідси виникають додаткові потреби до формування планів: наявність високого професійного рівня працівників планових служб; при розробці планів необхідно використовувати методи моделювання, що дозволяють враховувати стохастичність процесів і недостатність інформації; для компенсації ступеня невизначеності одержання кінцевих результатів і гнучкого пристосування до мінливих умов необхідно передбачати в плані резерви виробничих потужностей («надбавки безпеки» чи «подушки»).

Виходячи з різноманітності характеристик підприємств, можливі різні підходи до організації системи стратегічного управління загалом та стратегічного планування зокрема. Світовий досвід свідчить: на основі загальних принципів кожне підприємство обирає ту чи іншу систему, робить акцент на окремих сторонах діяльності підприємства, вводячи цей орієнтир як основу планування.

Основні підходи до організації стратегічного планування на підприємстві мають спільну: мету – активну адаптацію до середовища, адаптацію середовища до потреб підприємства, а також декілька загальних етапів планування.

Алгоритм поетапної розробки стратегічного плану представлений на рис. 1.

Першим, найбільш суттєвим і визначальним рішенням за стратегічного планування є вибір цілей. Основну ціль підприємства заведено називати місією. Вибір місії виробничого підприємства здійснюється з урахуванням дії чинників зовнішнього середовища. На основі загальної місії підприємства формулюють стратегічні цілі. Реальність та ефективність стратегії підприємства буде забезпечено, якщо стра-

тегічні цілі будуть: конкретними та вимірюваними; чітко зорієнтованими у часі; досяжними, збалансованими, ресурсно-забезпеченими; однонапрямленими та такими, що взаємно підтримують одна одну. При цьому бажано встановлювати цілі для кожного напрямку діяльності підприємства[4.с. 126].

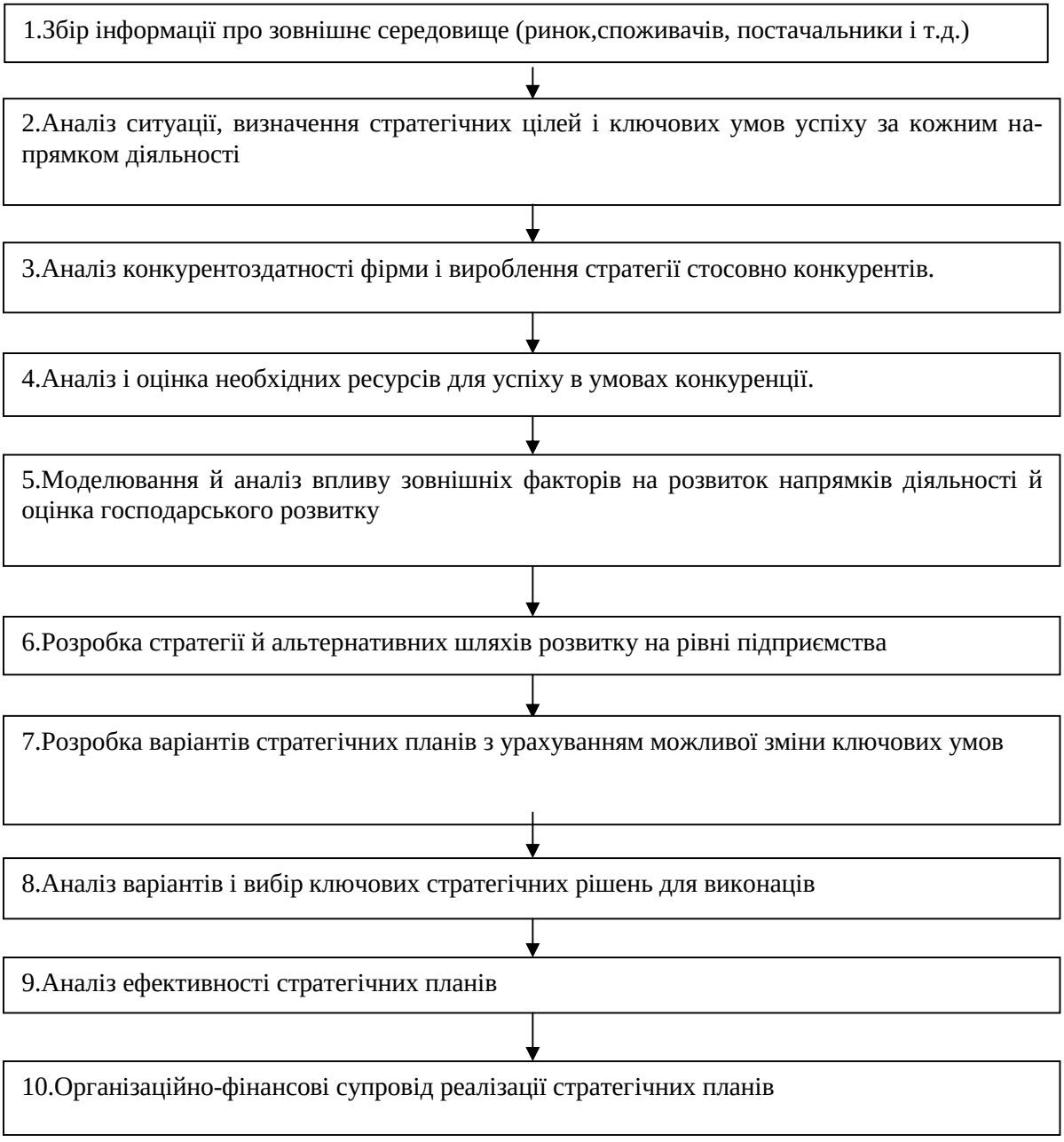

Рис.1. Алгоритм стратегічного планування [2.с.169].

Детальна порівняльна таблиця моделей стратегічного планування, які використовуються при плануванні на підприємстві представлена в таблиці 1.

Таблиця 1

Порівняння моделей стратегічного планування

Моделі Характерні ознаки	Модель на основі «стратегічної прогалини»	Модель, що базується на врахуванні ринкових переваг	Модель, орієнтована на створення та підтримку конкурентоспроможності підприємства	Модель, орієнтована на створення позитивного іміджу	Модель, яка враховує розміри підприємства
На що робиться акцент	-на наявні тенденції розвитку -на показники діяльності	-на врахування інтересів акціонерів	-на довгострокову конкурентоспроможність	-на надійну репутацію -на створення «доброго імені»	-на розміри підприємства
Методологія аналізу	-розрахунок верхньої та нижньої межі «стратегічної прогалини»	-SWOT-аналіз -прийняття рішень акціонерами	-визначення ключових факторів успіху та заходи щодо їх реалізації	-розробка та впровадження заходів щодо створення якісної продукції -застосування механізмів PR	-впровадж-ня системи стратегічного управління -діагностика середовища
Переваги	-приведення у відповідність «того, що можливо» з «тим, чого треба досягти» -розробка поля стратегічних рішень	-врахування інтересів акціонерів -визначення ринкових переваг бізнесу	-підвищення інноваційного рівня підприємства -детальний аналіз діяльності конкурентів -розвиток міжнародних звязків	-використання концепції соціальної відповідальності бізнесу перед суспільством -це варіант інвестування в забезпечення довгострокового функціонування	-врахування розміру підприєм-ства-скорочення витрат та аналіз та процес планування
Недоліки	-витрати часу -витрати грошей на розробку варіантів заповнення «стратегічної прогалини»	-обмеження часу складність у визначенні та балансуванні інтересів великої кількості акціонерів	-складаний багатоплановий процес -потребує детальної інформації про конкурентів	-спрямування всієї уваги підприємства лише на імідж -неврахування діяльності конкурентів	-витрати коштів на формуваня системи планування

Вибір найбільш привабливої моделі стратегічного планування являє собою багатоплановий процес з урахуванням багатьох нюансів. Аналіз моделей стратегічного планування показує, що кожна з моделей має свої особливості і не може підходити для будь-якого підприємства.

Саме тому, систематизовані моделі стратегічного планування, можуть допомогти менеджеру у виборі системи стратегічного планування для різних організаційних форм підприємства.

На сьогодні є слабо розвинена системи стратегічного планування на підприємстві, пов'язана з тим, що менеджери, як правило, складають короткострокові, поточні плани, а механізм довгострокового , перспективного планування або взагалі відсутній, або має дещо хаотичний, несистематизований характер. Менеджери так переймаються «проблемами сьогодення», що забувають про майбутнє, тому, зазвичай, аналізуючи стратегічну прогалину на таких підприємствах, можна побачити великий розрив між запланованими і реально отриманими економічними і фінансовими показниками. Це ж саме стосується і сфери технічного розвитку, яка особливо потребує детального довгострокового планування, наприклад, щодо оновлення виробничих фондів, або ж зміни технологій тощо. Такі речі неможна спланувати за один день і це має здійснюватись поетапним плануванням використання людських, фінансових, матеріальних, інформаційних ресурсів і часу, як критичного ресурсу [3.с.3].

В даний час підприємства зіштовхуються з тим, що наявна організаційна структура управління не відображає інноваційні процеси, що викликає хаос обов'язків виконавців і відповідальності менеджерів за результати технічного розвитку. На багатьох підприємствах України використовуються стандартні організаційні структури управління (лінійні, лінійно-функціональні тощо), тоді як сучасність вимагає побудови більш прогресивних, стратегічних ОСУ нового типу з можливістю включення в неї структурно відображених інноваційних процесів. Проблема ж їх відсутності полягає в хронічній нестачі коштів, часу, вміння їх будувати і розуміння менеджерами їх необхідності.

Крім того необхідно відмітити слабку систему стратегічного контролю за розвитком підприємства. Це можна пояснити фактичною відсутністю регулювання процесів розвитку безпосередньо під час здійснення технічних змін на підприємстві. Це означає, що керівники не в змозі розпізнати відхилення від планів розвитку на стадії їх зародження і допускають до того, що вони переростають у великі комплексні проблеми для підприємства, які дуже важко усунути і які потребують набагато більше часу і коштів ніж тоді, коли їх можна було усунути на початковій стадії.

Наслідками безсистемного управління технічним розвитком є: поглиблення системної, а в деяких випадках і кризи стратегічного розвитку на підприємствах, «з'їдання» капіталу, зменшення ефективності використання оборотних коштів, відставання підприємств в технічному плані, збої у виконанні виробничої програми тощо. У зв'язку з подальшим посиленням значення стратегічного управління технічним розвитком у діяльності вітчизняних підприємств, необхідно здійснювати ряд структурних перетворень (змін) у певних їх підсистемах: впровадження прогресивної технології, механізації та автоматизації виробництва; модернізація основних фондів; підвищення професіоналізму персоналу; зниження витрат ресурсів тощо [7.с. 108]. Відповідно до цих змін мають бути складені відповідні плани: план оновлення обладнання, план технічного переозброєння підприємства , план-графік виконання робіт щодо модернізації основних фондів підприємства тощо [7.с. 111]. А на державному рівні необхідно сприяти залученню національного капіталу в інноваційну діяльність вітчизняних підприємств, залучати закордонні інвестиції, підтримувати пріоритетні напрями інноваційної діяльності [5.с. 21].

Підсумовуючи, слід зауважити, що для забезпечення стабільності фінансового планування необхідно більше уваги приділяти фінансовій стратегії підприємства як особливого способу реалізації підприємством довгострокових цілей фінансової діяльності, а також усунення суперечності між потребою у фінансових ресурсах і можливостями їх формування. Тому одним із основних шляхів покращення фінансового стану підприємства є його стратегічне фінансове планування, яке являє собою розрахунок обсягів фінансових ресурсів за джерелами формування і напрямами використання відповідно до виробничих показників підприємств на плановий рік.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бердинець М. Д. Фінансовий менеджмент у малому бізнесі: Навч. посіб./ М. Д. Бедринець, А. В. Сурженко. – К.: «Центр учбової літератури», 2016. – 364 с.

2. Боровик Ю.Т. Стратегічне планування на будівельних підприємствах залізничного транспорту в ринкових умовах// Вісник економіки транспорту і промисловості.- 2011.- №33.- с.167-170

3. Данилюк В.О. Загальні проблеми стратегічного управління технічних розвитком підприємств України// nbuv.gov.ua

4. Економіка підприємства [Текст]: Підручник/За заг. ред. С.Ф. Покропивного. – Вид. 3-тє, без змін. – К.: КНЕУ, 2006. – 528 с.

5. Соснін О.С., Казарцев В.В. Виробничий і операційний менеджмент: навч.пос. [Текст] – К.: видавництво європейського університету, 2002. – 147 с

6. Фінансове планування на підприємствах в сучасних умовах// Фінанси України. – 2006.- № 4. – С. 133-142

7. Швайка Л.А. Планування діяльності підприємства [Текст]: навч. пос. – Львів: «Магнолія плюс», 2004. – 268 с.

Федан Лілія Олександрівна,
студентка групи ФМБ-16-1
Навчально-наукового інституту
фінансів, банківської справи
Науковий керівник:
Житар Максим Олегович,
к.е.н., доцент кафедри банківської
справи та фінансового моніторингу

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ РЕСУРСНОЇ БАЗИ КРЕДИТНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Постановка проблеми. В умовах переходу економіки України до ринкових відносин вирішальне значення має розвиток удосконалення діяльності комерційних банків, використання й формування їхніх ресурсів. Адже загалом банківська система повинна сприяти економічному зростанню та підвищенню конкурентоспроможності господарського комплексу в умовах поступової інтеграції у європейський і світовий економічні простори. Це обумовлено особливою роллю банків саме як провідних фінансових посередників, які забезпечують переміщення фінансових ресурсів між окремими регіонами, галузями господарства та суб'єктами економіки з метою задоволення їх запитів і потреб, що і є актуальністю даної статті [3].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні та практичні аспекти формування ресурсної бази комерційних банків вивчалися як вітчизняними, так і зарубіжними науковцями. Значний внесок у дослідження цієї проблеми зробили українські вчені, зокрема